

In de week gelegd 11-23, 12-03-2023, Honger en dorst

Exodus 17,3-7; Romeinen 5, 1-2. 5-8; Johannes 4, 5-42

Werd vroeger vooral gevast als offer aan God, vandaag ziet de kerk het ook als een manier om solidair te zijn met de armen. Paus Franciscus lanceerde eerder een campagne tegen het 'schandaal van de honger', dit jaar legt hij nadruk op vasten als periode van bezinning, om naar de woorden van Jezus te luisteren. Zijn woorden zijn als eten en drinken voor ons, mensen onderweg. Ook al hebben wij voedsel in overvloed, toch kunnen wij -net als ooit het volk in de woestijn- hongeren en dorsten naar een verlossend woord.

Dat overkwam Ton van Brussel, directeur van debatcentrum de Rode Hoed. Hij had zakelijk iets heel stoms had gedaan en de man die het betrof, zei hem volkomen onverwacht: 'Ik kan het je wel vergeven' (Ned. Dagbl. 28-02-2023). Hoewel sinds jaren overtuigd agnost, sloeg hij enorm aan op het woord 'vergeven'. Hij liep een kerk in en besepte: 'God is terug in mijn leven'. Waar zijn atheïstische omgeving dacht dat hij gek geworden was, ontwaakte in hem een *angst*: 'Dit gaat toch niet weg?' Terúg was het geloof dat hij in zijn tienerjaren verloor. Hij voelde zich niet langer alleen, maar wist: '*Ik word gezien*'. Als positieve kant aan de ontzuiling ziet hij dat meer mensen dan voorheen, met elkaar in gesprek komen. Wel vreemd dat dezelfde Van Brussel een doorgeslagen individualisering toeschrijft aan een partij als D'66, alléén.

De Bijbel *schenkt* ons vandaag drie verhalen: Allereerst Mozes die, geleid door God, het volk in de woestijn water laat drinken uit een rots. Dit lest niet enkel hun fysieke dorst, maar stilt ook hun geestelijke honger naar veiligheid en liefdevolle aandacht: '*Ik word gezien*'. Vervolgens stelt Paulus gelovigen gerust: Wees niet bang; niemand geeft zijn leven makkelijk voor een rechtvaardige. Maar God bewijst óns, zondaars, in Christus zijn liefde. *God ziet ons*. Tot slot horen wij Jezus spreken met een Samaritaanse vrouw, iemand uit een ander volk. Zij staat bij een waterput, waar Jezus haar te drinken vraagt. In hun gesprek claimt Jezus vervolgens water te schenken waarvan zij *geen dorst meer* krijgt. De vrouw weet zich *gezien* en ervaart in Jezus *Gods aandacht en kracht*. Zij stilt haar geestelijke honger door het voedsel dat Jezus geeft: de wil doen van God en vindt zo haar koers op de levenszee.

